

Solidaris

[Editorial del número 42 de la revista JaÀ§]

L'individualisme en el jazz és una síndrome que ve de lluny. Plomes il·lustres com les de Júlio Cortázar o Boris Vian han escrit sobre la seva pràctica solitària i obsessiva. Però el cert és que més enllà del gènere en què s'expressa, el músic de jazz no s'ha caracteritzat gaire per fer ús d'una consciència col·lectiva, sobretot si es compara amb altres sectors de les arts escèniques com el cinema o el teatre.

Inevitablement aquesta naturalesa s'ha traduït en feblesa, inconsistència i dificultat a l'hora d'establir fronts que suscitésin l'atenció de les diferents administracions. Però d'aquesta situació no només cal fer-ne responsable el músic, sinó els promotors, productors, discogràfiques, programadors, festivals, escoles i mitjans de comunicació, que també s'han habituat a anar a la seva sense procurar més interessos que els propis.

L'existència de l'Associació de Músics de Música Moderna i Jazz (AMJM) i de l'Associació de Festivals i Programadors de Jazz de Catalunya (AFEJAZZ) hauria de ser un bon actiu per revertir aquesta tendència i aconseguir que d'una vegada per totes es pogués fer pinya amb la idea clara que tots naveguem a la mateixa flota. I si una nau s'enfonsa, el naufragi és total.

En les últimes setmanes, dos gestos de solidaritat en suport de dos músics que travessen una situació personal complicada -els guitarristes **Dani Pérez** i **Pere Soto**- han demostrat que aquesta capacitat d'unió no només és possible sinó reconfortant i desitjada. En uns temps en què 'cultura' sembla un terme en via d'extinció -per no dir extermini-, el músic i per extensió el sector del jazz hauria de prendre absoluta consciència que sense unió no hi ha força que valgui.